

[Oluf Jensen.]

deles i tre Klasser. Forsørgerne skal have 50 Øre i Refusionsbeløb undtagen i Landkommunerne, hvor de skal have 40 Øre, men kommer vi til Ikke-Forsørgerne, skal de have 35 Øre i Hovedstadskommunerne, 30 Øre i Købstæder og bymæssige Bebyggelser og 25 Øre i Landkommunerne. Jeg vil gerne have oplyst, hvorfor man har gjort denne Forskel. Jeg forstår, som sagt, ikke, hvorfor man har sat dette Skel, men det har maaske ikke nogen større Betydning.

Den Ændring, der er sket i Folketinget med Hensyn til Sættelsen af det Nævn, der skal nedsættes, finder jeg heldig. Efter det foreliggende Lovforslag er det Købstadsforeningen, der udnævner det ene Medlem, og De samvirkende Sogneraadsforeninger, der udnævner det andet Medlem. Efter det oprindelige Forslag var det Købstadsforeningen, der udnævnte det ene Medlem, og Amdsraadet, der udnævnte det andet Medlem. Jeg synes, at det her, hvor det drejer sig om Arbejde i Landkommunerne, er naturligt, at det er Sogneraadsforeningerne, der vælger det ene Medlem.

Derimod er jeg ikke tilfreds med, at Refusionsordningen skal falde ind under Socialreformens Refusionsregler. Jeg siger det ikke, fordi jeg her vil foreslaa en anden Ordning — det er jo ogsaa haabløst; men jeg havde helst set, at dette Lovforslag havde ventet, indtil vi havde set Virkningerne af den nugældende Refusionsordning. Vi skal have Meddelelse derom inden 31. December, og det havde været heldigt, om vi forinden Vedtagelsen af dette Lovforslag havde haft et lille Overblik over, hvordan den nugældende Refusionsordning virker. Det er nu min Anskuelse, at den for en Mængde Kommuner her i Landet ikke vil vise sig at virke tilfredsstillende. Det er naturligvis vanskeligt at finde en Form, med hvilken alle kan være tilfredse, men jeg tror, at efter den gældende Ordning vil Forskellen blive meget stærk f. Eks. mellem Øerne og Jylland. Jeg har altid været af den Mening, at det vilde være det bedste, om disse Refusioner skete amtsvis. Jeg ved, at den højtærede Socialminister oprindeligt har tænkt paa at lave en Refusionsordning med en Deling af Landet f. Eks. i 5 Omraader. Jeg tror, at denne Fordeling af Refusionen ud over hele Landet vil virke yderst utilfredsstillende og bevirke megen Misfornøjelse rundt omkring, men det kan naturligvis ikke nu lade sig gøre at ændre det. Jeg er enig i, at Lovforslaget maa træde hurtigt i Kraft, og at dets Ikrafttræden bør ske den 15. December. Jeg skal

ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig Fremme, men jeg vil gerne anmode den højtærede Socialminister om, naar der skal ske Ændringer, da at tage hele denne Refusionsordning op til fornyet Overvejelse. Jeg er ked af, at den højtærede Socialminister i sin Tid frafaldt sin oprindelige Tanke om de 5 Omraader og gik ind for en Ordning, som ganske vist dygtige Kommunalmedmænd har foreslaaet, for jeg tror, at disse Kommunalmedmænd har taget fejl, naar de, efter at have drøftet Spørgsmaalet frem og tilbage, er kommet til det Resultat — maaske det har været et Kompromis —, at der skulde een Refusionsordning for hele Landet. Den amtsvise Refusion, som vi har haft paa visse Omraader tidligere, har vi aldrig hørt Klager over, og jeg kunde ogsaa godt, hvis Ministeren havde holdt fast ved sin oprindelige Tanke og havde stillet Forslag om at dele Landet i 5 Omraader, være gaaet med dertil.

Med disse faa Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i det høje Ting.

Gunnar Fog-Petersen: Den almindelige Begrundelse, som de Ordførere, der hidtil har talt, har givet for Lovforslaget i Almindelighed, kan mit Parti tiltræde; vi vil gerne være medvirkende til Lovforslagets hurtige Gennemførelse med den Begrundelse.

Naar der i § 5 siges, at Lovforslaget skal træde i Kraft 15. December, saa maa jeg sige, at jeg haaber, det maa kunne lykkes at bevare denne Paragraf. Der staar i samme Paragraf, at Loven skal have Gyldighed til 1. April 1936. I den Begrundelse af Forslaget, som den højtærede Socialminister gav, kan jeg ikke se, at der i og for sig laa noget, der kunde tale for at tidsbegrænse Lovens Gyldighed, men jeg skal ikke opholde mig videre ved denne Bestemmelse.

Ligesom den konservative Ordfører har ogsaa jeg undret mig over den Forskel, der er i Skalaerne for Forsørgerne og Ikke-Forsørgerne. Der kan maaske i dette; at man sætter Refusionen for Forsørgerne i Købstæderne lige saa højt som i København, ligge en Appel til ved Arbejde i Provinsbyerne først og fremmest at benytte Forsørgerne. I øvrigt bunder denne Skala vel i den faktisk udbetalte Arbejdsløn, som man regner med, og som er forskellig for Hovedstæderne, Købstæderne og Landdistrikterne.

Det er et Princip, der gaar igen i hele vor Lovgivning, at de, der bor i Hoved-